

Forfatter: Nansen, Betty

Titel: BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-22)

Citation: Nansen, Betty: "BREV TIL: Michaëlis, Karin FRA: Nansen, Betty (19uu-07-22)", i *Kvindehjerter*, GYLDENDALSKE BOGHANDEL NORDISK FORLAG, s. 136. Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-002137185-000-shoot-L002137185000016.pdf> (tilgået 27. juli 2024)

Anvendt udgave: Kvindehjerter

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

22. Juli.

Os elskelige Betzy!

Jeg er gal.

Sperantrende.

Pibende, fløjtende, flintrende, piskende, gnistrende, skummende, flygende gal.

Husk det nu. Slaa det op over Deres Servante, at De ser det hver Morgen.

Maizia Linder
gift Demidchof
født 1873
død???

Savnet af Mand og seks Dusin Elskere, blev i sin høje Alderdom, Dags Dato, Torsdagen den 22. Juli Kl. 5 slet slagen med Vanvid.

— — —

Jeg ligger i min Seng og skriver, Betzy — derfor Blyanten. Hvor saadan et Hotelværelse er modbydeligt. s. 137Om Huset stod i Flammer, satte jeg ikke min bare Fod paa Tæppet.

Men der er noget beroligende ved Hotel. Man er saa dejligt alene, netop fordi man aner de mange Mennesker udenfor.

Her laa jeg i min Pragt og Vælde, smykket af Melanies kunstfærdige Hænder med Baand og Sløjfer og Mellemværk, da han telefonerede.

Jeg kendte en lille blond Person i Paris. Hun skiftede dessous tre Gange om Dagen — *parcequ'on ne sait jamais ce qui peut arriver, ma chère*.

Men han vidste ikke, hvor fristende jeg var. Ved Gud, jeg sagde det ikke. Oh — jeg var beskeden og retirée!

Betzy, hvad kalder man det, naar en Dame — en Dame saadan af det højere og bedre Selskab — smiler en fremmed Mandsperson lige op i hans Næse?

Ja, jeg spør bare.

Kan man undskylde en saa usømmelig Adfærd?

Eller rettere, kan man forklare den?

Dags Dato Kl. 5 Eftm. hilste jeg paa Baron og Godsegare Birger von Gripenberg i Grand Hotels s. 138Hall — uden at kende ham, uden nogensinde at have vekslet et Ord med Manden.

Og det var ikke et Anfald af momentan Hjerneforvirring — ikke Spor — et Par Timer senere gjorde jeg det, som værre var . . .

Jeg har set ham to Gange før — jeg husker det meget nøje.

1ste Gang:

Hasselbacken — Middag — velnærede Herrer — granvoksne Ikke-Møer med Hallbergs Juvelbutik i Ørene — Os af Mad og Mennesker — og midt i det hele:

en høj, slank Person med blond Haar og mørke Øjne. Han søgte efter Plads. Hans Blik gled hen mod vort Bord, standsede, mødte mine skønne Glugger — og blændedes saa stærkt af deres Straaleglans at — han glemte at tage Øjnene til sig. At jeg observerede dette Faktum maa altsaa bero paa, at jeg gjorde mig skyldig i samme Forsømmelse.

Har De aldrig Betzy, i et Teater, i en Koncertsal, paa en Restauration, mødt et Par fremmede Øjne, som — ja, hvordan skal jeg forklare det — s. 139De kendte de Øjne, skønt De saá dem for første Gang, De holdt af dem, De blev angst for, at De aldrig skulde se dem mere . . .

Har De aldrig oplevet det?

Det hændte mig i Berlin engang — hos Hiller.

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Der sad en Dame alene. Hun var vel Halvdame, siden hun turde være alene paa Restaurant. Hun var ikke særlig smuk. Jeg tror heller ikke, hun saá god ud, der var intet mærkeligt eller interessant ved hende — men jeg blev rent hypnotiseret af hendes Øjne. De var tomme, der var slet ingen Ting i dem, de levede ikke. — Jeg var distraet under Middagen, jeg sad hele Tiden og tænkte: Hvis du nu gik hen og kysse hende paa Øjnene, vilde de saa blive glade eller vilde de græde eller bare stirre videre — — —

Hans Øjne bad, Betzy.

Jeg digtede, at de bad om Lykken.

Anden Gang saá jeg ham paa Gaden med Hugo Ehrensvärd. Jeg spurgte senere, hvem det var: Birger von Gripenberg, Fallent og Godsejer.

Han stod i Hall'en, da jeg kom. Midt i Solskinnet stod han. Han var smuk.

s. 140Og jeg smilede, da jeg gik forbi. Bare lidt, et lille bitte, bitte Smil — jeg véd han saá det, skønt jeg holdt Øjnene i Trappen.

Og saa?

Saa telefonerede han Kl. 7 og spurgte efter Wladimir, uden at ville opgive Navn — og ti Minutter senere for at bede om Undskyldning. Han kendte ikke min Mand, han havde ringet uden at vide, hvad han gjorde, endnu mindre, hvad han vilde — jeg var saa smuk — jeg maatte ikke være vred — om jeg kunde tilgive hans Flabethed — han var ikke saadan . . .

Hans Stemme var dyb og mørk. Jeg lyttede næsten mere efter Klangen end efter det, han sagde — jeg vidste, det var ham, hele Tiden vidste jeg det. Naar jeg nu og da fik indført et Ord, maatte jeg gentage det flere Gange, han forstod ikke mit Danske.

Om jeg vilde tilgive? — — —

Tænkte jeg, før jeg svarede, Betzy? Havde jeg hele Tiden vidst, at det var det, jeg vilde? Jeg véd det ikke i dette Øjeblik, men Navnet, hans Navn fór mig ud af Munden.

s. 141Om jeg kendte ham?

Ja.

Om jeg vidste, hvem han var?

Jo.

Om jeg nu vilde udlevere ham og gøre ham latterlig for alle hans Venner?

Nej.

Men . . . ?

Jeg vilde drikke The med ham nede i Hall'en Kl. 3 imorgen og derefter afsige min i nappellable Dom om hans Opførsel. Jeg talte meget langsomt og tydeligt. Der blev en Pause.

Saa sagde han, og jeg hørte hans Stemme skælve: Faar jeg virkelig Lov til at komme — at se Dem? at se Grevinden imorgen Kl. 3?

Til The, ja.

I Hall'en?

Ja.

Og De vil ikke fortryde Deres Løfte?

Nej.

Tak . . . Jeg er . . . Tak . . . Jeg maa . . . Nej, nu siger jeg Godnat, for nu bliver jeg saa forfærdelig dum. Godnat Grevinde Demidchof.

s. 142Godnat Baron Gripenberg — — —

— — —

Nansen, Betty, *Kvindehjærter*,

Dette er altsaa mere end letsindigt.

— — —

Godnat dyrebare Veninde! Godt at vi har flere Verdenshave mellem os i dette Øjeblik.

M.